

BALADA
O LÁSKE
AŽ ZA HROB

YOLIOX

Nie každá láska sa môže naplniť

STEPHANIE GARBER

An ornate, symmetrical decorative border with intricate scrollwork and floral motifs, framing the central text.

STEPHANIE GARBER

BALADA
O LÁSKE
AŽ ZA HROB

Preložila Klára Kruteková

Stephanie Garber
THE BALLAD OF NEVER AFTER

Copyright © 2022 by Stephanie Garber

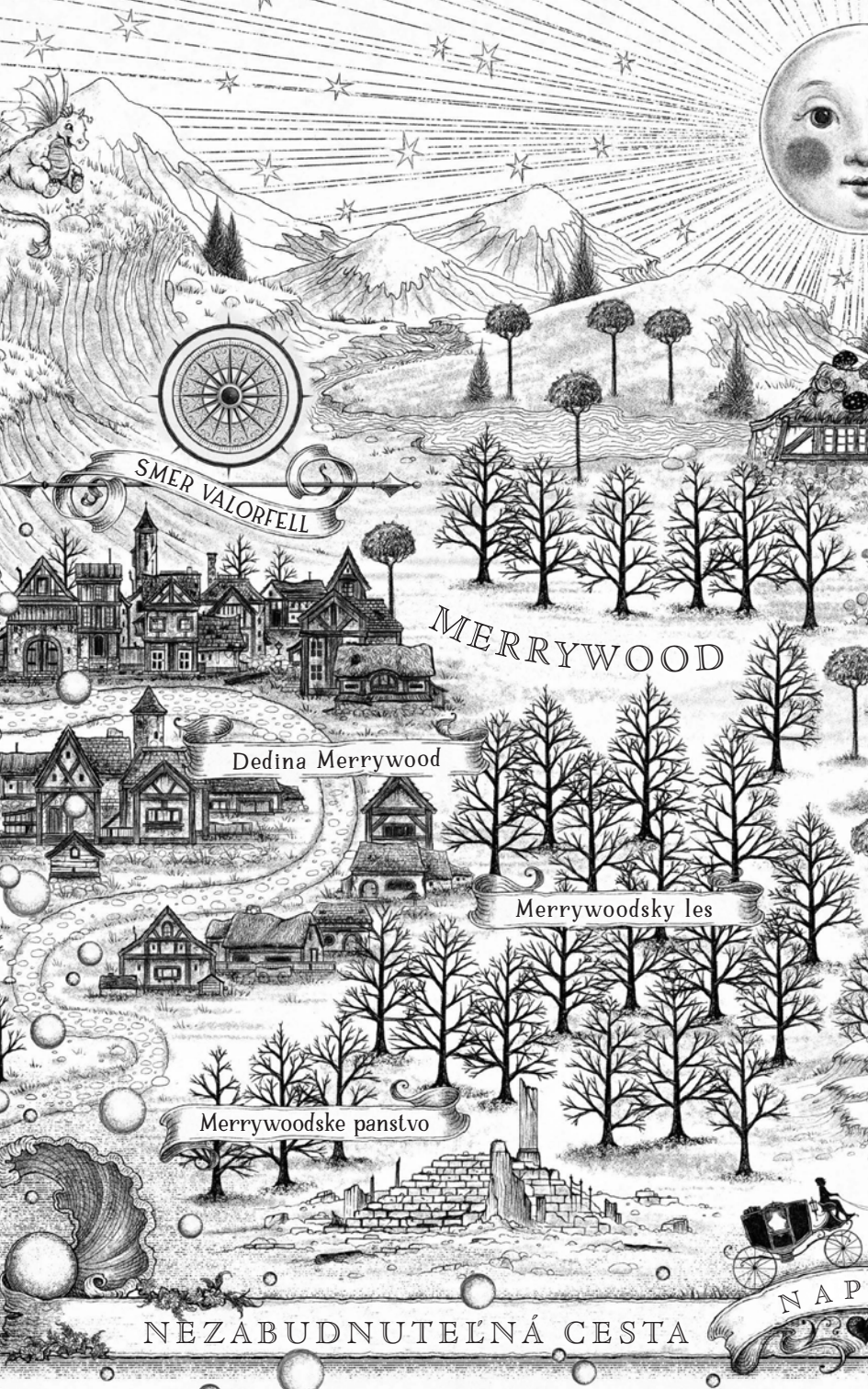
Translation © 2023 by Klára Kruteková

Jacket design by Erin Fitzsimmons

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9152-2

*Pre každého, kto sa kedy bál,
že nikdy nenájde pravú lásku.*

SMER VALORFELL

MERRYWOOD

Dedina Merrywood

Merrywoodsky les

Merrywoodske panstvo

NEZABUDNUTELNÁ CESTA

NAP

Hostinec pre cestovateľov
a dobrodruhov

DIERA

Slaughterwoodske
zámok

YOU ARE ENTERING
THE KINGDOM OF
SLAUGHTERWOODS.
WELCOME, IF YOU ARE
A GUEST!
BEWARE, IF YOU
ARE NOT...

RIEČ

NÁDHERNÝM SEVEROM

Varovanie

*Drahá Evangeline,
raz ho znovu stretneš, a keď sa to stane, ne-
daj sa znovu obalamutiť. Nedaj sa okla-
mat' jeho pôvabnými jankami na lícach,
nadpozemsky modrými očami ani tým, ako
sa Ťi zachveje žalúdok, keď Ťá osloví Liš-
tička – nie je to vyjadrenie náklonnosti, len
ďalší spôsob, ako Ťebou manipulovať.*

*Jacksovo srdce síce bije, no necíti nič. Ak
Ťá bude lákať znovu mu dôverovať, spomeň
si na všetko zlé, čo urobil.*

*Spomeň si, že otrávil Apolla, aby Ťá mohol
z jeho vraždy falošne obviniť a tým napl-
niť proroctvo – to, ktoré z Ťeba urobí kľúč
na otvorenie Brány Valorovcov. Možno
k Ťebe bude niekedy v budúcnosti dobrý,
aby Ťá prinútil otvoriť bránu. Nerob to.*

Spomeň si, čo Ti vo svojom koči raz povedal – že je Osud a Tým si preňho len nástroj. Nezabudni, kto je Jacks, a nikdy s ním ne-súciť.

Ak niekomu potrebuješ dôverovať, ver Apollovi. Pretože on sa raz prebudi. Nájdíš spôsob, ako ho vyliečiť, a keď sa to stane, ver, že nájdete svoj št'astný koniec a Jacks dostane to, čo si zaslúži.

Veľ'a št'astia

Evangeline

S hlbokým nádychom dokončila list, ktorý písala sama sebe. Zapečatila ho zlatým voskom a navrch napísala *Pre prípad, že zabudneš, čo všetko Princ srdc spôsobil, a budeš mu chcieť znovu dôverovať.*

Prešiel len deň, odkedy sa dozvedela, ako ju Jacks zradil – otrávil jej manžela Apolla počas ich svadobnej noci. V tej chvíli bolo to pokrytectvo také čerstvé, že si nedokázala predstaviť, ako by mohla Jacksovi ešte niekedy dôverovať, no jej srdce vždy dúfa v to najlepšie. Verí, že ľudia sa dokážu zmeniť, že život každého človeka je ako príbeh s koncom, ktorý ešte nebol napísaný, a preto jestvuje nekonečné množstvo možností, ako bude budúcnosť každého človeka vyzerať.

Evangeline však nesmie dovoliť, aby sa v nej zrodila nádej alebo odpustenie Jacksovi za to, čo jej a Apollovi urobil.

A nikdy mu nesmie dovoliť otvoriť Bránu Valorovcov.

Valorovci boli prvou kráľovskou rodinou Nádherného Severu. Jej členovia postavili bránu, ktorá vedie na miesto s názvom Valora. No nikto nevie, čo sa tam nachádza, keďže príbehom zo Severu sa vinou kliatby nedá dôverovať. Niektoré príbehy nemôžu byť napísané na papieri bez toho, aby vzbĺkol, iné zas nemôžu opustiť brány Severu a mnohé z nich sa menia vždy, keď ich niekto vyrozpráva, preto sú zakaždým menej a menej dôveryhodné.

O Valore kolovali dva príbehy. Jeden hovoril, že je to niečo ako truhlica pokladov, kde sa ukrývajú najväčšie čarovné dary Valorovcov. Druhý zas tvrdil, že je to zakliata väznica, v ktorej sú zamknuté všetky druhy čarovných bytostí vrátane ohavností, ktoré Valorovci stvorili.

Evangeline nevedela, ktorému z tých príbehov verí, no nemienila Jacksovi dovoliť, aby položil svoje studené paprče či už na čarovné dary, alebo na monštrá.

Princ srdc bol dosť nebezpečný aj bez nich. A Evangeline bola naňho poriadne našťvaná. Keď pochopila, že Apolla otrávil Jacks, pomyslela si len štyri slová: *Viem, čo si urobil.*

Stráže ho potom vyviedli z hradu. Na jej prekvapenie vôbec neprotestoval. No vedela, že sa ešte vráti. Ešte s ňou neskončil, aj keď ona s ním áno.

Evangeline vzala list, ktorý si práve napísala, prešla cez svoju komnatu a položila ho na kozubovú rímsu pečatou navrch, aby tie varovné slová zbadala vždy, keď to bude potrebné.

PRVÁ ČASŤ

Krutost' prekliatia

V kráľovskej knižnici Vlčieho zámku sú dvere, ktoré už stáročia nikto neotvoril. Ľudia ich skúšali spáliť, rozbiť sekerou a otvoriť čarovným kľúčom. No nikto na tých tvrdohlavých dverách nezanechal ani škrabanček. Niektorí tvrdili, že sa im dvere vysmievali. V strede dverí je vyrytá hlava leva s korunou a ľudia prisahali, že ten lev sa uškŕňal nad ich chabými pokusmi alebo vyceril zuby, ak sa niekomu podarilo o kúsok priblížiť k otvoreniu neotvoriteľných dverí.

Aj Evangeline Foxová to raz skúsila. Ťahala, šklbala a otáčala kovovou guľou, no dvere sa ani nepohli. Vtedy nie. Dúfala však, že teraz to bude inak.

Evangeline dúfanie naozaj išlo.

A takisto jej išlo otváranie dvier. Stačila kvapka jej ochotnej krvi a mohla otvoriť akýkoľvek zámok.

Najprv sa musela uistiť, že ju nepozoruje ani nesleduje ten zákerný požiarač jablk, na ktorého meno nechcela ani pomyslieť.

Obzrela sa. Svetlo lampáša odohnalo neďaleké tiene, no zvyšok knižnice Vlčieho zámku zahaľovala tma.

Nervózne sa hrala s prstami a lampáš zablíkal. Evangeline sa dosiaľ tmy nebála. Predstavovala pre ňu hviezdy, sny

a čary, ktoré sa diali medzi dňami. Predtým, než prišla o rodičov, s otcom po nociach pozorovala konštelácie hviezd a mama jej pri svetle sviečky rozprávala príbehy. A pritom sa nemala čoho báť.

No v skutočnosti sa nebála tmy ani noci, ale brnenia, ktoré cítila medzi lopatkami, odkedy vyšla zo svojej komnaty s cieľom odomknúť tie dvere. Dúfala, že ju dovedú k niečomu, čo vylieči jej manžela Apolla.

Ten záhadný pocit bol taký nepatrný, že ho spočiatku považovala za paranoju.

Nikto ju neprenasleduje.

Nepočuje žiadne kroky.

Až kým...

Evangeline sa zahľadela do tmy a zrazu na ňu hľadeli dve neľudsky striebornomodré oči, žiarivé ako spadnutá hviezda. Vedela, že žiaria iba preto, aby ju nalákali. Vedela, že aj keď tie oči dokázali zahnať tmu, nemôže im dôverovať. Nemôže dôverovať jemu.

Jacks. Snažila sa nemyslieť na jeho meno, no márne, kým sledovala, ako vychádza z tmy, ľahostajne a sebavedome, akoby sa tma mala báť jeho a nie on jej.

Brnenie spomedzi lopatiek sa rozšírilo do ruky, znepokojivo ju pohladilo a usadilo sa v poslednej jazve v tvare zlomeného srdca. Rana zaštipala a zapulzovala, akoby do nej Jacks znovu zaboril zuby.

Evangeline zovrela v ruke lampáš ako meč.

„Chod' preč, Jacks.“ Odkedy ho stráže vyviedli z Vlčieho zámku, prešli len dva dni a Evangeline dúfala, že si bude od nej držať odstup dlhšie – ideálne navždy. „Viem, čo si urobil, a už nikdy ťa nechcem vidieť.“

Jacks si strčil ruky do vreciek. Dymovosivú košeľu mal ledabolo zastrčenú do nohavíc, vyhrnuté rukávy mu odha-

ľovali chudé ruky a gombík pri krku mu chýbal. So strapými vlasmi, ktoré už neboli zvodne modré, ale zlaté, vyzeral skôr ako bezstarostný chlapec z maštale než vypočítavý Osud. No Evangeline vedela, že nemôže zabudnúť, kto Jacks v skutočnosti je. Je to Osud bez morálnych zásad a svedomia.

Hovorí sa, že bozk od neho je smrteľný pre všetkých okrem jeho pravej lásky, a kým ju hľadal, zanechával za sebou kopu obetí. Evangeline bola kedysi naivná a verila, že Princ srdc chápe, aké to je mať zlomené srdce, pretože on mal srdce počas hľadania tej pravej zlomené viackrát. Teraz to už bolo jasné ako facka – on láme srdcia, pretože nevie milovať.

Jacks potichu prehovoril: „Pochopím, ak som ťa ranil...“

„Ak,“ prerušila ho Evangeline. „Otrávil si mi muža!“

Jacks nonšalantne mykol plecami. „Nezabil som ho.“

„Za to si nezaslúžiš žiadne dobré body.“ Robila, čo bolo v jej silách, aby jej nepreskočil hlas.

Doteraz si neuvedomovala, ako sa držala štipky nádeje, že Jacks je možno predsa len nevinný. On sa však ani nepokúsil popierať to. Netrápilo ho, že z Apolla urobil živú mŕtvolu, tak ako ho netrápilo, že sa Evangeline premenila na kameň.

„Musíš ma prestať súdiť podľa ľudských štandardov,“ povedal Jacks ospalo. „Som Osud.“

„A presne preto ťa už nikdy nechcem vidieť. Odkedy som ťa stretla, moja prvá láska sa premenila na kameň, potom zas ja, potom som sa stala utečenkyňou, niekoľko ľudí sa ma pokúsilo zabiť a otrávil si mi manžel.“

„To si už spomínala.“

Evangeline naňho hľadela v nemom úžase.

Jacks si povzdychol a oprel sa o policu s knihami, akoby sa jej pocity dali porovnať s kýchnutím – niečím, čo človek

prekoná veľmi rýchlo alebo sa tomu vyhne jednoduchým odstúpením z cesty. „Nebudem sa ti ospravedlňovať za to, kto som. A stále zabúdaš, že predtým, než sme sa stretli, bola si smutná sirota so zlomeným srdcom a zlou nevlastnou sestrou. A keď som ti vošiel do života, stala si sa miláčikom Valendy, vydala si sa za princa a stala sa princeznou.“

„Iba preto, lebo si šiel za svojím pomyleným cieľom.“ V Evangeline to priam vrelo. Jacks urobil všetko len preto, aby otvoril Bránu Valorovcov. „Deti ničia svoje hračky nežnejšie, než si ty zaobchádzal so mnou.“

Jacks prižmúril oči. „Tak prečo si ma nezabila, Líštička? V tú noc v hrobke som ti podal svoju dýku a bol som dosť blízko, aby si ma bodla.“ Keď sa sklonil k jej krku, oči mu pobavene zažiarili. Bolo to to isté miesto, kde mal pred tromi dňami ústa.

Zapýrila sa pri nevitanej spomienke na jeho zuby a jazyk na svojej pokožke. On bol nakazený upírím jedom a ona zas hlúposťou.

V tú noc s ním zostala, aby ho zabavila a nešiel sa napiť ľudskej krvi, inak by sa premenil na upíra. Nenakrmil sa síce ľudskou krvou, no nakrmil sa jej ľútosťou. Povedal jej príbeh o dievčati, vďaka ktorému mu znovu začalo biť srdce – o princeznej Donatelle. Ona mala byť jeho pravá láska, no vybrala si iného a tým bodla Jacksa priamo do srdca.

Po vypočutí toho príbehu ho začala Evangeline vnímať ako súcitného Princa srdc, ktorého šla vo Valende požiadať o pomoc. Jacks však v skutočnosti žiadne srdce nemal. A ona už musí prestať veriť, že by mohol byť niečo viac.

„V tú noc som urobila chybu.“ Evangeline si vyhnala červeň z líc a pozrela sa Jacksovi priamo do neľudských očí. „Daj mi ešte jednu šancu a už nezaváhám, či ťa bodnem.“

Uškrnul sa a ukázal jamky na lícach, ktoré si vôbec nezaslúžil. „Takmer mám chuť overiť si to. No ak sa ma chceš zbaviť, budeš musieť urobiť viac, než ma ranit.“ Vytiahol z vrecka žiarivé biele jablko a začal si ho pohadzovať. „Ak naozaj chceš, aby som z tvojho života navždy zmizol, pomôž mi nájsť chýbajúce kamene a otvoriť Bránu Valorovcov. Prisahám, že potom ma už nikdy neuvidíš.“

„To by sa mi síce veľmi páčilo, no tú bránu pre teba nikdy neotvorím.“

„A čo pre Apolla?“

Evangeline zachvátila bolesť kvôli princovi a hnev na Jacksa. „Ako sa opovažuješ vysloviť jeho meno?“

Jacks sa ešte väčšmi zaškeril. Jej hnev ho očividne tešil. „Ak mi sľúbiš pomoc, preberiem ho z pozastaveného života.“

„Si blázon, ak veríš, že by som niečo také urobila.“ Túto hrôzu predsa odštartovala jej prvá dohoda s Jacksom. Už s ním nemienila uzatvárať žiadne dohody, partnerstvá, nič. „Na záchranu Apolla ťa nepotrebujem. Našla som iný spôsob.“ Evangeline ukázala bradou na zapečatené dvere. Ešte stále boli napoly zahalené tieňom, no prisahala by, že lev s korunou sa na ňu uškrnul, akoby vedel, že ona tie dvere konečne odomkne.

Jacks sa pozrel na dvere a zachechtal sa. Potichu a posmešne. „Myslíš, že tam nájdeš liek pre Apolla?“

„Viem to.“

Jacks sa znovu zasmial, tentoraz o čosi temnejšie, a spojne si odhryzol z jablka. „Daj mi vedieť, keď zmeníš názor, Líštička.“

„Nezme...“

Jacks však zmizol skôr, než to stihla dopovedať. Zostala po ňom len ozvena zlomyseľného smiechu. No Evangeline

odmietala dopustiť, aby ju jeho slová podráždili. Starý knihovník jej predsa povedal, že za tými dverami nájde každú chýbajúcu knihu a príbeh o Valorovcoch. Aj keď prvá severská kráľovská rodina boli ľudia, všetci veria, že mali nadprirodzené schopnosti. Honora Valorová, prvá kráľovná Severu, bola vraj najväčšia liečiteľka všetkých čias. Preto Evangeline verila, že medzi príbehmi ukrytými za dverami budú aj príbehy o jej liečiteľstve, medzi ktorými sa azda nájde aj návod, ako dostať niekoho zo stavu pozastaveného života.

Evangeline vytiahla dýku s rúčkou vykladanou kameňmi, z ktorých zopár chýbalo. Patrila vlastne Jacksovi. Hodil jej ju v tú noc v hrobke. Nasledujúce ráno si ju nevzal a ona si stále nebola istá, prečo ju vtedy zdvihla. Nechcela si ju nechať – už nie –, no ešte nemala čas vymeniť ju a bola to najostrejšia vec, akú vlastnila.

Stačilo jedno pichnutie a dlaň jej zaplavila červeň. Priložila ju k dverám a zašepkala: „Prosím, otvor sa.“

Zámok okamžite šťukol. Kľučka sa otočila.

A prvý raz za niekoľko storočí sa dvere otvorili.

Evangeline pochopila, prečo sa Jacks tak smial.

Evangeline vošla do dverí a zem pod nohami jej zachrapčala, akoby kráčala po suchároch, nie kameňoch. Lámali a rozpadali sa presne tak ako jej nádej.

V miestnosti mali byť police s knihami o Valorovcoch, odpovede na jej otázky, liečba pre princa Apolla. No bol v nej iba studený vánok, ktorý vial okolo pozoruhodne vytesanej mramorovej brány.

Evangeline zavrela a otvorila oči, akoby mohla tú bránu odohnať a miesto nej by sa objavili vzácne knihy. Bohužiaľ, jej žmurkanie čarovné nebolo.

No aj tak sa odmietala vzdať.

V Poludníkovej ríši, odkiaľ pochádzala, by tá brána bola len ozdobne vytesaným kameňom, dosť veľkým na umiestnenie dverí. Na Nádherom Severe však predstavujú brány niečo úplne iné – čarovné portály, ktoré postavili Valorovci.

Na stĺpoch tejto brány boli vytesaní anjeli v brnení ako bojovníci na opačných stranách nekonečnej vojny. Jeden z anjelov mal sklonenú hlavu a zlomené krídlo. Vyzeral smutne, zatiaľ čo druhý pôsobil naštvane. Obaja mali meče vztyčené a prekrížené v strede, akoby varovali hocikoho, kto by sa odvážil vstúpiť.

Evangeline však nebola hocikto. Brána pôsobila zakázane a to ju ešte väčšmi lákalo vstúpiť.

Možno to bola brána ku knihám a k liečbe pre Apolla. Ak mal starý knihovník pravdu, možno anjeli chránili knihy pred prekliatím príbehov, aby sa nezničili. Možno stačí iba priložiť svoju krv na jeden z mečov a oni ustúpia a nechajú ju vojsť.

Vykročila vpred a s nádejou v duši si znovu pichla dýkou do prsta a priložila krv na meč.

Rozsvietil sa ako svieca. Žiariace zlaté žily sa kľukatili na kamenných mečoch, anjeloch a celej bráne. Vyzeralo to čarovne. Prach z brány poletoval a trblietal sa vo vzduchu ako vybuchujúce hviezdičky, z čoho Evangeline zabrnela pokožka. Studený vzduch sa zrazu zohrial. V tej chvíli vedela, že bola predurčená tú miestnosť otvoriť, nájsť tú bránu a otvoriť...

Nevdojak si povzdychla, pretože si spomenula na varovanie Apollovho mladšieho brata. Tiberius jej povedal: *Si na to stvorená. Čarovné veci vždy chcú urobiť to, na čo boli stvorené.*

Tiberius veril, že Evangeline je stvorená na to, aby otvorila Bránu Valorovcov.

Zapotácala sa a spomenula si na Jacksov smiech. Tentoraz však vôbec neznel kruto, skôr pobavene, veselo a šťastne.

„Nie,“ zašepkala.

Na kameňoch ešte stále žiarili zlaté žilky vinúce sa okolo stĺpov. Pohľadom prešla nahor, kde sa rozvetvovali a rozsvietili slová, ktoré tam predtým neboli.

„Splodená na severe a narodená na juhu, spoznáte ju, pretože bude korunovaná v ružovozlatej,“ recitovala žena. „Bude oboje, poddaná aj princezná, krivo obvinená utečienkyňa, a len jej ochotná krv otvorí túto bránu.“

Evangeline stuhla krv v žilách.

Toto neboli len slová. Bolo to... ani na to nechcela pomyslieť. Predstieranie však nič nevymaže ani nezmení. Bolo to proroctvo Brány Valorovcov, pre ktoré ju Jacks zmanipuloval.

To znamenalo, že pred ňou nestojí hocijaká brána. Bola to Brána Valorovcov.

Všetky ostatné pocity vystriedala panika.

Bolo to nemožné. Tá brána mala byť rozbitá na kúsky. Aj keď o tom, čo sa za bránou nachádza, kolovali dva rôzne príbehy, zhodovali sa v tom, že ju rozbili na kúsky a tie pokrývali po celom Severe, aby nikto nezistil znenie proroctva a nedokázal ju zložiť.

„Nie, nie, nie, nie, nie...“ Evangeline sa zúfalo snažila poutierať svoju krv z kameňov skôr, než Jacks alebo ktokoľvek iný zistí, čo práve urobila. Anjeli sa zatiaľ nepohli, no bála sa, že každú chvíľu sa za nimi objavia dvere alebo sa jej odstúpia. Napľula si na rukáv a šúchala ním po kameňoch. Rozžiarená brána však nezhasla.

„Vedel som, že vy tie dvere dokážete otvoriť.“

Chrapľavý hlas znel prístaro na to, aby patril Jacksovi. No Evangeline aj tak zamrelo srdce.

„Ospravedlňujem sa, veličenstvo. Znovu som vás vystrašil.“

„Znovu?“ Otočila sa.

Muž vo dverách bol malý ako dieťa, no oveľa starší než Evangeline. Mal dlhú sivú bradu so zlatými pramienkami, ktoré mu ladili s lemom na bielom kabáte.

„Vy...“ Od nervozity chvíľu nedokázala sformulovať slová. „Vy ste knihovník, ktorý mi tieto dvere ukázal.“

„Pamätáte si to.“ Aj keď vyzeral potešene, jeho úsmev ju ani trošičku neupokojil. Brada akoby mu žiarila rovnako

ako brána. Zmenila sa z obyčajnej sivej na žiarivú striebornú. „Kiežby sme mali viac času porozprávať sa, no musíte rýchlo pohľadať chýbajúce kamene.“

Zdvihol zrak na vrchnú časť brány, kde chýbali štyri kamene. Diery vyzerali menšie než jej dľaň – neboli to kusiská polámaných balvanov, ako si predstavovala. No Evangeline okamžite vedela, že tieto kusy treba nájsť, aby sa Brána Valorovcov otvorila.

Jej krv na to nestačila. Zaplavila ju úľava.

„Musíte ich nájsť,“ zopakoval starý knihovník. „Jeden za šťastie. Jeden za pravdu. Jeden za veselosť. A jeden za mladosť. No dávajte si pozor. Tie kamene sú mocné a zákerné. A preklad...“

„Nie!“ prerušila ho Evangeline. „Ja tie kamene hľadať nebudem. A tú bránu nikdy neotvorím. Krv som na ňu priložila iba omylom.“

Starec na ňu vrhol vyčerpaný pohľad. „Nie je to omyl, je to váš osud...“ nedopovedal, pretože z úst mu namiesto slov začal vychádzať dym.

Zamračil sa a snažil sa znovu prehovoriť, no z úst mu vyšli iba sivé a biele obláčiky.

Tentoraz sa v dyme sformovalo slovo *dokelu*, akoby sa mu to stávalo bežne.

Knihovníkova brada sa celá zmenila na dym, presne ako slová. Ruky mal odrazu priesvitné, rovnako ako plášť a vráskavú tvár, ktorá teraz pôsobila ako tenká záclona.

„Čo ste zač?“ opýtala sa Evangeline v snahe pochopiť, čo sa deje. Stretla sa s upírmi a Osudmi, jej nevlastná sestra bola čarodejnica, no čosi podobné ešte nezažila.

„Som knihovník,“ vysúkal zo seba, no slová akoby unášal vietor, zneli nejasne a vzdialene. „Viem, že vyzerám veľmi